



Toen ik geboren werd, lichtte de hemel groen op en bliksemde het zo hard dat het leek alsof de ramen gebarsten waren. Tante Honey zei dat ze nog nooit van haar leven zo'n erge storm had meegemaakt. Mijn moeder zei dat ze uitrekende hoe lang er tussen de weeën zat door te tellen hoeveel dakpannen er langs het raam vlogen. En toen ze vloekte van de pijn, voerde de wind haar kleurrijke woorden mee naar een land ver weg.

Mijn vader had door de gang op en neer gelopen, op en neer en op en neer. Mijn moeder schreeuwde en de wind huilde en de donder donderde. En toen de boomtoppen de grond raakten, huilde ik.

Mijn vader stormde de kamer binnen om mijn moeder een kus te geven. Hij vertelde me dat hij een grijs van oost naar west op zijn gezicht had toen hij mij in zijn armen hield.

Ik spartelde zo erg dat hij me Twister noemde. Een twister, zoals bij ons een wervelwind genoemd wordt, had ooit alle kleur uit zijn haar geblazen.

Ik heb volgens mij ook iets gedaan waar hij heel erg bang van is geworden. We hebben hem zes maanden en drie dagen en vier uur lang niet gezien.



Tante Honey vertelde dat mijn moeders hart brak toen mijn vader zomaar verdween. Als jouw hart gebroken was, voelde je je waarschijnlijk ook ellendig.

Mijn vader zei dat mijn moeder de mooiste glimlach van heel Culleroy had. Voor hij wegging, zong ze nog vaker dan de vogels. Nu was ze net zo stil als haar schaduw. Maar ik merkte het altijd als ze aan mijn vader dacht. Dan zat ze wel bij me in de kamer, maar was ze ook ergens anders. Tante Honey zei dat iemand nooit op hetzelfde moment op twee verschillende plaatsen tegelijk kon zijn. Maar volgens mij vergiste ze zich.

Toen ik een keer heel stilletjes naar mijn hond, Punt, toe probeerde te lopen zonder hem wakker te maken, hoorde ik mijn moeder huilen. Ik gluurde door de kier van de deur. Tante Honey zei tegen mijn moeder dat mijn vader niet door

iets wat zij gedaan of gezegd had was weggegaan, want hij hield meer van ons dan van wat ook ter wereld. Ik denk dat mijn moeder zichzelf ook de schuld gaf van zijn verdwijning.

Ik lijk als twee druppels water op mijn vader. Behalve dan dat mijn haar niet wit is. Ik ben rossig blond. Ik heb wel dezelfde blauwer dan blauwe ogen als hij. Maar hij heeft geen spleetje tussen zijn tanden waar hij doorheen kan fluiten. Dat heb ik dan weer van mijn moeder.

Ik kon al heel snel lopen. Toen ik kon rennen, zaten mijn moeder en tante Honey en mijn vader en Punt me voortdurend om de boerderij heen achterna. Dan gilde ik het uit van het lachen. De kippen vlogen en de paarden vlogen. Zelfs de varkens vlogen. Als mijn vader me te pakken had, gooide hij me in de lucht, zodat ik de hemel kon aanraken. Soms kwam ik zo hoog dat ik dacht dat ik met mijn hoofd tegen de zon zou slaan.

Mijn moeder wilde me niet in Culleroy naar school sturen. Ze wist dat ik de aandachtspanne van een zoemvlieg had, dus ging ze er met me op uit om me te leren over kleuren en vormen en planten en dieren. En als ze me taalles gaf, lazen we elkaar onder de appelbomen verhalen voor. Mijn vader kwam wel eens kijken waar we zo om zaten te grinniken. Sommen maken was niet zo leuk. Ik vond het veel interessanter om naar de zwarte haan op het dak van de schuur te kijken, die ronddraaide in de wind, en naar mijn vader, die op de akkers aan het werk was, en naar de wolken die in de lucht tikkertje met elkaar speelden.

Wolken vond ik geweldig. Ik zag er gezichten in. En soms

veranderden ze in zeemeerminnen of draken of doodshoofden of zwanen. Ik vond het mooi dat wolken allemaal zo gevoelig waren. Als ze verdrietig waren veranderden ze eerst van kleur en daarna begonnen ze te huilen. Ik zou graag samen met Punt eens een dag op een wolk doorbrengen. En als we dan moe waren van al dat rondspringen, gingen we zitten kijken hoe het land onder ons voorbij dreef.

Mijn moeder leert me geen taal of rekenen meer. Sinds mijn vader verdwenen is niet meer. Op een ochtend, vlak nadat hij vertrokken was en zij in bed lag en tante Honey de deur uit was om te gaan zaaien, ben ik met Punt stiekem naar buiten gegaan om hem te zoeken. Punt rende meteen naar een struik en begon eraan te snuffelen. Daar vond hij niet mijn vader, maar een dikke oude houtduif. Daarna maakte ik de mieren boos met een stokje. En ving ik vlinders met mijn blote handen. Ik ontdekte ook stinkdieren onder rotsblokken. Ze hadden drie witte strepen op hun rug en bewogen zich zo snel als de wind voort. En nog sneller.

Punt nam me mee naar de plek waar de konijnen zaten. Ze hadden een heleboel gaten gegraven en overal in het gras ronde keuteltjes achtergelaten. Jeetje, wat poepten die beesten veel.

Het was erg warm in de zon, dus liepen we naar het beekje. Het bruine water zong over de groene wollige stenen. Punt deed me voor hoe je kon afkoelen door in de modder te rollen. Ik moest erom lachen, maar toen moest ik opeens weer aan mijn vader denken. We gingen snel terug om te

kijken of hij alweer thuis was. Mijn moeder en tante Honey zaten in de keuken op ons te wachten. Mijn moeder had rode ogen en tante Honey keek boos naar me. Ze zei dat ik nooit meer zomaar in m'n eentje aan de wandel mocht gaan. Toen zei ze tegen mijn moeder dat iedereen in Culleroy wel zou denken dat ik op een modderschuit woonde. Ze waarschuwde haar dat het moment was gekomen om mij los te laten.

Maar ze hield me helemaal niet eens vast!

Mijn moeder deed de deuren in het huis keihard dicht en ze zuchtte zo luid dat de zwarte haan op de schuur almaar bleef ronddraaien.



Toen de eerste witte aardbeien onder hun kriebelige bladeren uit piepten, bracht tante Honey me naar de school in Culleroy. Het rook er naar hout en oud papier en rozen en krijt en snoepadem en afgetrapte schoenen.

Vlak voor tante Honey vertrok, knipoogde ze naar me. Net op het moment dat het mij een goed idee leek om ook maar eens te vertrekken, vroeg juffrouw Ida of ik aan de klas wilde vertellen wie ik was.

De meisjes deden ontzettend nuffig en de jongens keken nors. Toen ik vertelde dat ik Twister heette, moesten ze gniffelen. Mijn gezicht veranderde van kleur.

Juffrouw Ida siste om hen stil te laten zijn en vroeg of ik iets over mezelf wilde vertellen. Ik wilde zeggen dat ik het hartstikke leuk vond om met Punt op avontuur te gaan, om met mijn vader hinnikkevers te vangen en om de boter van

de warme pannenkoeken te zien glijden die ik samen met mijn moeder had gebakken. O jongen, wat vond ik dat fijn. Maar toen zag ik die gezichten voor me en mompelde ik maar dat ik van vissen hield. En van tumdiedummetjes. Iedereen hield van tumdiedummetjes. Zelfs nuffige meisjes en norske jongens hielden van tumdiedummetjes.

Juffrouw Ida wees een meisje aan met een roze strik in haar haar. 'Naast Cherry Bonnell is nog een plaatsje vrij.'

'Dat is haar stoel niet. Dat is de stoel van Lula,' mompelde Cherry.

Juffrouw Ida klakte afkeurend met haar tong. 'Je weet best dat Lula nu ergens is waar het veel beter is. God hebbe haar ziel.'

'Ik wou dat ik ergens was waar het beter is,' zei een jongen die over zijn tafeltje hing.

'Ga fatsoenlijk rechtop zitten, Clem Hussable. Wat heb ik nou gezegd over voor je beurt spreken? De rest van de week extra huiswerk.'

Ik keek naar de lege stoel.

'Kom, Twister. Ga maar zitten,' zei juffrouw Ida.

Cherry keek me aan alsof ik een besmettelijke ziekte had en schoof haar stoel een stukje naar opzij.

'Waar is Lula dan naartoe?' fluisterde ik.

'Heb jij onder een steen gelegen of zo? Ze is naar de hemel, suffie. Er is brand geweest in het Bulderbos en daarbij zijn haar moeder en zij om het leven gekomen,' siste Cherry me toe.

Mijn mond zakte open.



‘Twister,’ zei juffrouw Ida. ‘Wij praten alleen in de les als ons iets wordt gevraagd.’

Ik slikte. Ik zat op de plaats van een dood meisje. Hoe kon het dat ik niks over een brand had gehoord? Mijn moeder en tante Honey hadden er niets over gezegd. Ik ben ook al een tijd niet meer in het bos geweest. Sinds mijn vader is vertrokken niet meer.

Toen juffrouw Ida begon te praten, vroeg ik me niet langer af of het dode meisje me misschien zou komen lastigvallen omdat ik op haar stoel was gaan zitten. Ik vergat zelfs naar de wolken te kijken die in de lucht voorbijgleden. Juffrouw Ida vertelde ons verhalen over mensen overal ter wereld. Je had mensen die van hamburgers waren gemaakt en meisjes die ondersteboven naar de sterren keken en jongens die in huizen sliepen die van ijs waren gemaakt.

Juffrouw Ida had een globe op haar bureau staan. Die deed me denken aan een roze en gele en blauwe en groene en paarse toverbal. Ik had er nog niet aan gelikt, maar ik wilde wedden dat de zee naar bosbessen smaakte. Ik had nooit geweten dat de aardbol zo gigantisch groot was. Nu zou het vast nog veel moeilijker worden om mijn vader te vinden. Hoe sneller ik hem terug wist te halen, hoe sneller mijn moeder beter zou worden. En dan zouden we allemaal weer gelukkig zijn.

Juffrouw Ida vertelde ons elke dag nieuwe dingen. Ik was zo verbaasd dat ze mijn mond met haar hand dicht zou moeten duwen.

Ik vertelde aan wie maar wilde luisteren wat ik allemaal

had geleerd. Ik fluisterde Punt in zijn oor dat je in Afrika katten had die zo groot waren dat ze achter hém aan zouden gaan. Hij klopte met zijn staart in het stof. Tante Honey stond zo perplex van de bergen die oranje vuur spuwden dat ze de toast liet verbranden. Ik zette de boomkickers bij elkaar en legde hun uit dat ze vroeger kikkervisjes waren geweest. Dat vonden ze maar niks. Ze moesten er even van slikken. Mijn moeder ging rechtop in bed zitten toen ze me de kraaien op het dak van de schuur hoorde tellen. Maar tegen de dronkaard die op het gras lag zei ik niets. Cherry Bonnell zei dat hij de vader van het dode meisje was, Turrety Knocks. Het interesseerde hem niks dat je aan het eind van de regenboog een pot met goud kon vinden. Hij wilde maar één ding, en dat was zijn vrouw en zijn dochter terugkrijgen. Ik ging op mijn hurken zitten en haalde mijn boterham uit mijn tas. Die legde ik naast hem neer. Ik wist hoe het was om iemand te moeten missen van wie je hield. Maar het verschil was dat ik nog kon hopen dat ik mijn vader ooit terug zou zien.